

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

Romanca
ako
z filmu

Séria Cherry Tree Harbor

Melanie Harlow

*Romanca
ako z filmu*

Melanie Harlow

Preložila Miroslava Molnárová

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Melanie Harlow: Small Town Swoon preložila Miroslava Molnárová. Prekladateľka v texte použila a modifikovala dabingové repliky z filmov Casablanca, Hriešny tanec a Titanic.

Translation © 2025 by Miroslava Molnárová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright ©2024. Small Town Swoon by Melanie Harlow. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency, Corto Literary, and RF Literary Agency.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-74-1
EAN 9788069010741

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete piráctvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*A dream needs believing
To taste like the real thing...*

*V svoj sen musíš veriť,
akoby si ho už naozaj žil.*

*When your breaking point's all that you have
A dream is a soft place to land*

*Lebo keď ťa život zlomí a nič ti nezostane,
ten sen ti ponúkne mäkké pristátie.*

May we all be so lucky

Nech máme všetci také šťastie.

SARA BAREILLES

*úryvky zo skladby *Soft Place to Land* od Sary Bareilles

Prvá kapitola *Dash*

„MRZÍ ma to, Dash,“ v aute sa cez reproduktor rozozvučal hlas mojej agentky. „Tú rolu si nezískal.“

„Odmietli ma?“ neveriacky som sa opýtal a posunul sa so svojím SUV v zápche v centre L. A. asi o centimeter. „Na kastingu mi to predsa išlo fakt dobre. Myslel som si, že sa im páčim.“

„Veď si sa im páčil,“ snažila sa ma upokojiť Izzie. „Ale napokon sa rozhodli pre niekoho, kto už má meno.“

„Aj ja mám meno,“ namietol som.

„Isteže máš,“ uistovala ma, pretože to mala v náplni práce. „Ale doteraz sa tvoje meno spája iba s postavou Bulga z *Maliibu Splash*. Musíme to zmeniť.“

Premávka znova ustrnula. Trochu som sa na mieste šoféra zosunul a prihrbil. Mala pravdu. Za posledných päť rokov som hral iba v populárnom seriáli pre tínedžerov, kde som stvárnil plochú postavu sexi pobrežného záchranára. Po ukončení poslednej série som sa už nevedel dočkať výživnejších, vyzretejších rolí. Napriek tomu, že som mal dvadsaťsedem, ma žiaden režisér nepovažoval za vhodného adepta na hlavnú úlohu vo veľkofilme.

Z okna som zbadal billboard s upútavkou na špionážny triler. Dal by som čokoľvek za to, keby som si mohol zahrať v niečom takom. „Hovoril som ti, že kamoša Mika pozvali na casting do ďalšieho projektu Katherine Carollovej? Ide o vojnovú drámu. Volá sa to *Všetko, o čo sme prišli*.“

„Áno, Dashiell, už si mi to spomínal.“ Podľa jej tónu som usúdil, že som jej o tom musel rozprávať už niekoľkokrát.

Nemohol som si však pomôcť. Carollová bola v biznise top režisérka. Preslávila sa úchvatnými vizuálmi a dychberúcimi akčnými scénami. Často obsadzovala do hlavných úloh menej známych hercov. Vnímala to ako prínos, keď publikum hercov nepoznalo, a podľa nej to prispievalo k celkovému napätiu a nepredvídateľnosti príbehu.

V tej chvíli som sa aj ja cítil ako fakt neznámy herec.

„Čítal som scenár a postava Johnnyho je ako ušitá pre mňa,“ povedal som Izzie, keď sa premávka znova dala do pohybu. „Chlapík z malého mesta, ktorý sa vyberie bojovať do vojny, postrelia ho, zajmú a v nepriateľskom tábore sa zamiluje do zdravotnej sestry. Ona riskuje, aby mu pomohla, a on tiež, keď sa po ňu neskôr vráti.“

„To znie dosť romanticky.“

„Viem, že na túto úlohu mám, Izzie.“ Bez problémov som si predstavil sám seba, ako sa krčím v zákope s puškou v rukách, s otrhaným ľubostným listom vo vrecku a so silným predsavzatím prežiť. „Môžeš mi vybaviť ten casting?“

Izzie si povzdychla. „Zakaždým, keď sa uchádzaš o takéto postavy, ti povedia to isté, Dash. Páčiš sa im, ale chýba im u teba emocionálna hĺbka.“

Tie nepríjemne známe slová ma zaboľeli. „Pracujem na tom, dobre? Prihlásim sa na nejaký koučing metodického herectva.“

„Metodické herectvo je o tom, že zo seba doslova vydoluješ svoje životné skúsenosti a pretavíš ich do silných emócií. Potrebuješ sa prepojiť so svojím vnútrom.“

„Moje pocity s tým predsa nemajú nič spoločné,“ trval som na svojom. „Má to byť o postave a nie o mne.“

„Nemôžeš pojať plný záber emočnej bolesti danej postavy, keď odmietaš preskúmať svoju vlastnú.“

„Nič neodmietať. Iba ju jednoducho nemám,“ klamal som. „Som asi mimoriadne vyrovnaný jedinec.“ Do mojej emočnej bolesti sa nikto starať nebude. Ani moja agentka, ani režisér a už vonkoncom nie diváci.

„Všetci máme nejakú vnútornú bolesť, Dash. Niektorí to v sebe iba hlboko pochovali. Dobrí herci vedia, ako to zlato vykopať a pracovať s ním.“ Znova si nahlas povzdychla. „Vieš ty čo? Nebudem ti už vybavovať žiadne kastingy, kým mi nesľúbiš, že zájdeš so mnou k Delphine.“

Potlačil som povzdych. Izzie sa mi ustavične vyhrážala, že ma vezme k svojej ezoterickej kamoške, čo čistí auru či také voľačo. Bola presvedčená, že sa nado mnou vznáša nejaký čierny oblak duchovných blokáď. „Nepotrebujem žiadne spirituálne liečenie. Iba mať konečne šťastie a preraziť.“

„Ak chceš získať úlohu sexi romantického hlavného hrdinu v drsnej vojnovnej dráme,“ pritlačila na mňa, „musíš v prvom rade ľudí presvedčiť, že si pre lásku ochotný riskovať čokoľvek. Musíš ísť do hĺbky a naozaj to prežiť. Práve teraz sa do seba vôbec nedokážeš ponoriť, tobôž vyloviť nejakú emóciu. Nedovoľuješ si nič cítiť.“

„Ale ja cítim,“ zaprotestoval som na svoju obranu. „Vždy keď pozerám *Toy Story 3*, zvlhnú mi oči.“

„To je niečo iné! Bol si vôbec niekedy zamilovaný? Vieš, aké to je zamilovať sa do baby tak veľmi, že by si kvôli nej riskoval úplne všetko, rovnako ako tá postava, ktorú chceš tak veľmi hrať?“

„Práve preto sa to volá herectvo. Chcem takého zamilovaného chlapa zahrať a nie sa ním stať.“

„Čo máš proti láske?“

„Vôbec nič! Iba to nie je nič pre mňa.“ Otočil som sa na parkovisku pred fitkom. „Láska je určená starším, Izzie. Rovnako ako vrásky a sivé vlasy.“

„Počúvaš sa vôbec? Nečudo, že sa nevieš vžiť do svojich postáv. Sústredíš sa iba na povrch.“

Zaparkoval som a pozrel sa do spätného zrkadla. Rukou som si prešiel po neoholenej brade. „Hej, ale ten povrch mám celkom pekný. Narástla mi brada, takže už nevyzerám ako Bulge z *Malibu Splash*. Vyzerá to celkom fajn.“

Zasmiala sa a potom ma znova pokarhala. „Prestaň s tým. Tvoj šarm ti Oscara nezíska, Dash. Nestačí iba veľmi dobre vyzeráť, vlastne to často býva na príťaž.“

Už ma unavovalo sa s ňou dohadovať. Otvoril som dvere auta a vystúpil na popoludňajšie kalifornské slnko. „Dobre. Porozprávam sa s tou tvojou ezoteričkou. Nemám čo stratiť.“

„Súhlasím,“ tešila sa Izzie. „Nemárnime čas a poďme k nej hneď zajtra. Vyzdvihnem ťa ráno o desiatej.“

Tým sme ukončili hovor a ja som sa pobral do fitka.

Tu ma nikto nezvykol obťažovať. Asi preto, že sa to tu priam hmýrilo podobnými typmi, ako som ja – sebedomí, dobre vyzerajúci chlapi s atletickou postavou, ktorí sem prišli z malomesta spolu s obrovským odhodlaním, ambíciami a azda aj nejakým talentom. Všetci boli vyrysovaní a veľmi draví. Dúfali v šťastie, zásadný zlom v kariére, ktorý by ich katapultoval až na vrchol.

Ja som však do Hollywoodu neprišiel preto, aby som iba ohuroval svojou tvárou alebo bicepsmi. Tvrdo som na sebe makal. Už ako dieťa ma fascinovala predstava, že môžem úplne zabudnúť na seba a stať sa niekým iným. Premýšľať ako niekto iný, hovoriť tak a aj zažívať iné pocity, nie tie svoje.

Nešlo o to, že by som herectvo nebral vážne. Navštevoval som rôzne kurzy, chodieval na všetky otvorené kastingy, aké sa dali, a účinkoval v reklamách na zubnú pastu či omáčku

Romanca ako z filmu

na tacos. Mnoho večerov som strávil parkovaním áut, obsluhovaním stolov či za barom. Veľmi dobre som vedel, aké je prespávať na gauči u kamošov, pretože som nemal peniaze na nájom.

Keď som napokon získal rolu v *Malibu Splash*, od radosti som vďačne padol na kolená. Vedel som, že tento seriál bude pre mňa dôležitou prestupnou stanicou tam, kam som sa túžil dostať.

Teraz som však už iba dúfal, že to nebolo to najlepšie, čo sa mi kedy podarilo.

„To je ono?“ spýtal som sa Izzie, sediac v jej aute na mieste spolujazdca. Skúmavo som pohľadom prechádzal po výkladoch obchodov typickej nákupnej pasáže v L. A. Bol tam obchod *Všetko za babku*, predajňa parochní, nechtový salón a *bubble tea* čajovňa. Pred predajňou s kryštálmi stál pútač s ezoterickým menu:

Tarotový výklad 60 \$

Čistenie aury 75 \$

Analýza čakier a ich harmonizácia 85 \$

Kompletné duchovné liečenie (vrátane uvoľnenia energetických blokov a odstránenia duchovných pripútaní) 220 \$

„Sme tu,“ Izzie zaparkovala pred *bubble tea* čajovňou.

„Odstránenie duchovných pripútaní?“ skepticky som si prekrižil ruky na hrudi. „Nepotrebujem vyháňača diabla, Izzie. Iba lepšie herecké ponuky.“

„A práve preto sme tu.“ Vypla motor a ukázala na mňa prstom s nechtom natretým červeným lakom. „Nevkročíš

tam s týmto negativistickým prístupom. Musíš sa tomu otvoriť.“

Šomrúc si popod nos som vystúpil z auta a nasledoval Izzie do obchodu. Keď si moje oči privykli na prítomie, zbadal som tam kryštály, knihy a vystavené balíčky kariet rôznych veľkostí. Zacítil som vôňu pačuli a v pozadí jemne hrala akási ezoterická *new age* muzika. Izzie objala mladá žena v džínsoch, vo vzdušnej bielej blúzke a s množstvom náramkov na rukách. Neušlo mi, že je bosá. Potom sa otočila ku mne. „Ahoj,“ pozdravila ma a podala mi ruku. „Ja som Delphine.“

„Zdravím, Dash.“ Ako som jej potriasal rukou, zarazilo ma zistenie, ako veľmi sa podobá na Mabelinu najlepšiu kamarátku Ari DeLucu. Podobnosť bola doslova zarážajúca. Mala rovnaké hnedé vlasy, padali jej na plecيا v špirálovitých prstencoch, rovnakú srdcovitú tvár a veľké tmavohnedé oči. Ari s nami v podstate vyrastala a bola pre mňa ako ďalšia mladšia sestra.

Až kým sa to jedného dňa úplne nezmenilo.

„Och.“ Delphine zvrážtila obočie a naďalej mi zvierala ruku. „Fíha. Cítim naozaj ťaživú, chmúrnú energiu v tvojej aure.“

„Dá sa to vyčistiť?“ nervózne sa jej opýtala moja agentka.

„Skúsím to,“ prikývla Delphine a narovнала plecيا, akoby sa chystala do boja. Potom na mňa mávla rukou, aby som ju nasledoval. „Poďme dozadu.“

„Počkám vonku,“ zavolala za nami Izzie. „Veľa šťastia!“

Vybral som sa za Delphine cez závoj z korálikov do neveľkej zatemnenej miestnosti. Všimol som si, že aj stavaná bola podobne ako Ari – stredný vzrast a žensky zaoblená postava.

S Ari to prišlo tak náhle. Nestihol som sa čudovať, odkiaľ odrazu nabrala také vábivé krivky. Na konci základnej školy to bolo ešte iba decko, samá ruka, samá noha, nosievala voľné oblečenie, no len čo nastúpila na strednú, odrazu z nej vyrástla sexi kočka s postavou presýpacích hodín. Vtedy začala

nosiť džínsy s nízkym pásom a sexi krátke tričká nad pupok. V uniforme, v ktorej pracovala v bistro svojich rodičov, sa mi zdala neskutočne chutná a kým mi zvykla dolievať kávu, mne sa v hlave prehrávali veľmi hriešne myšlienky, ktoré by mi nikdy nenapadli, ak by som ju vnímal iba ako mladšiu sestru.

Ale ani som sa jej nedotkol. Dokonca ani v tú noc, keď sa mi vkradla do izby. Vklzla ku mne do postele a ponúkla mi svoje panenstvo.

Keď už hovoríme o prvotriednom hereckom vystúpení – musel som vtedy naozaj predstierať, že po nej vôbec netúžim, schovať svoju erekciu za vankúš a nahovoriť jej kopec klamstiev o tom, že som starší, a preto aj múdrejší, a viem, že ju tým iba chránim, aby sa nedopustila obrovskej chyby. Veď napokon mala vtedy šestnásť, bola tretiačka na strednej a ja som mal devätnásť a chystal som sa presťahovať do L. A. Hoci som veľmi túžil prijať jej lákavú ponuku, vedel som, že som urobil správnu vec, keď som ju odmietol.

Jej sa však moja rytierskosť vôbec nepozdávala.

„Posaď sa,“ ozvala sa Delphine a ukázala na dve skladacie stoličky postavené oproti sebe pri obdĺžnikovom stole.

Posadil som sa a rozhladol sa dookola. Steny okolo boli natreté načierno a jediný zdroj svetla predstavovala stolová lampa z vitrážového skla. Jantárové tienidlo lemovali strapce korálikov. Ležal tam balíček kariet, zopár kameňov a dezinfekčný gél na ruky.

Delphine si z pumpičky nadávkovala trochu gélu a potom sa usadila oproti mne. „Takže. Čo pre teba môžem urobiť?“

Pokrčil som plecami. „Vyveštiť mi budúcnosť?“

Usmiala sa. Aj tie pery mala rovnako jemné a plné ako Ari. „Bohužiaľ, to neviem. Som jasnocitná, nie jasnovidná.“

„Aký je v tom rozdiel?“

„Jasnovidní ľudia majú schopnosť predvídať udalosti v budúcnosti. A ľudia ako ja, čo majú schopnosť jasnocitu, dokážu

vnímať emočnú alebo mentálnu energiu, ktorá je zvyčajnými piatimi zmyslami nepostrehnuteľná.“

„Takže mi nevieš povedať, čo sa stane?“

Pokrútila hlavou. „Tvoja budúcnosť závisí iba od teba.“

„Ak by to tak bolo, teraz by som už nakrúcal nejaký akčný film.“

„A prečo to tak nie je? Čo myslíš?“

„Dúfal som, že na to dostanem odpoveď od teba.“

„To nie. Aspoň nateraz nie.“

„Dobre, fajn. Nie som na nakrúcaní žiadneho veľkofilmu, pretože vesmír mi takú príležitosť ešte zatiaľ nedoprial. Preto by som bol rád, keby si sa za mňa prihovarila cez tie svoje priame kanály...“ mávol som rukou hore k neviditeľným silám nad nami, „u vyššej moci.“

„Ak chceš, aby ti vesmír dal príležitosť, Dash, musíš mu ju najprv dať ty.“

Chcela tým povedať, že sa nesnažím? Vari som sa na tom už dosť nenamakal? Nešiel som s kožou na trh a neriskoval odmietnutie? A to opakovane? Nahnevane som sa postavil. „Asi tu iba strácam čas. Mal by som ísť.“

„Počkaj!“ zvolala, prisunula si stoličku k stolu a položila naň ruky dlaňami nahor. „Len si ešte na chvíľu sadni. Niečo vyskúšame.“

Obzrel som sa na koráľkový záves. Rozum mi radil, aby som odtiaľ okamžite odišiel, pretože sa mi to celé zdalo ako poriadna somarina. Potom som sa otočil späť k tej žene a v zlatistom svetle lampy som sa stretol s pohľadom známych hnedých očí. Tie ma prinútili zostať. Kývla hlavou k prázdnej stoličke a ja som cítil povinnosť znova si tam sadnúť.

„Tak a teraz,“ ozvala sa, „polož dlane na moje ruky a zatvor oči.“

Trochu zdráhavo som to urobil. Dlhú chvíľu nič nevravela, tak som znova otvoril oči a pozrel na ňu. „Nemala by si niečo hovoriť?“

Romanca ako z filmu

„Psst,“ pokarhala ma. „Vytváram duchovný priestor, kde sa môžeme energeticky prepojiť. Vidím ťa.“

„A?“

„Tvoja energia je... ťažká, hutná a dosť tmavá.“

„To si už hovorila,“ odvetil som príkro.

„Je v tebe veľa pochybností. Strach zo zlyhania,“ odmlčala sa. „V poslednom čase si zažil veľa nezdarov.“

Zamyslel som sa nad všetkými kastingmi, ktoré nikam nevedli. Úlohy, ktoré som nedostal. Roly, ktoré hercov potom preslávili. „To je pravda.“

Zachmúril som sa. Ego som možno mal trochu priveľké, no inak ma jej veštecké schopnosti veľmi neohúrili. Toto bol predsa Hollywood. Nemusela veľa premýšľať, aby dospela k tomu, že som herec. A mohla jej to povedať aj Izzie. Všetci herci mali veľké egá a zažívali neúspechy.

„Hovoria ti, že veci dostatočne hlboko neprežívaš,“ pokračovala.

Dobre, to už bolo o čosi osobnejšie a rozhodne to vystihla, ale aj toto jej mohla spomenúť Izzie. „Možno.“

Delphine mi silnejšie zovrela ruky. „Ale nie je to pravda. Tvoje city sú hlboké – vyvierajú zo srdca –, ale ty to nechceš cítiť. Vyhýbaš sa emóciám, pretože sa bojíš byť zraniteľný.“

„Ničoho sa nebojím,“ namietol som chvatne.

„Si takýto už veľmi dlho,“ dodala a potom chvíľu nič nehovorila. „V ranom veku si zažil obrovskú stratu, ktorá ťa poznačila.“

Nepotvrdil som to, ani nevyvrátil. O tom, o čo som v živote prišiel, som nikdy nehovoril. A nech si Izzie vravela, čo chcela, nemienil som to zo seba dolovať ako nejaké zlato.

„Áno,“ ozvala sa znova, akoby išlo o niečo jednoznačné. „Ten blok máš už veľmi dlho a odvtedy iba rastie. Rozhodne potrebuješ čistenie. Skúsím to.“ Tvárila sa veľmi sústredene,

stisla pery a zvrátila obočie. „Dofrasa, neviem s tým pohnúť. Je tam príliš veľa vrstiev.“

„A teraz ma istotne začneš presviedčať, aby som si kúpil nejaký prístroj na čistenie energie, však?“

Iba jemne pokrútila hlavou. „Musíš to urobiť sám. Vyžaduje si to veľa sebaopozorovania a tvrdej práce.“

Netrzeplivo som pohojdával nohou pod stolom. „Jednoducho mi povedz, čo mám robiť, a ja to spravím.“

„Musíš prestať schovávať svoje najhlbšie emócie,“ povedala dôrazne. „Potrebuješ sa zbaviť tých nánosov ochrany, ktorými si sa obklopil. Aby si sa dostal k najhlbšiemu rezervoáru svojho srdca, najprv musíš eliminovať všetky bloky.“

„Mohla by si byť konkrétnejšia, prosím?“

„Musíš sa obnažiť tak, aby si objavil svoje najrýdzejšie ja.“

Prestal som nervózne hýbať nohou. „Obnažiť sa? Ako vy-zliecť sa... donaha?“

„Ak ti to pomôže a viac sa tým otvoríš svojej zraniteľnosti, prečo nie,“ mykla plecami. „Ale niekedy je oblečenie skôr iba metaforou.“

„Metaforou na čo?“

„Na ochranné múry okolo našich srdc. Hoci ho tak máme v bezpečí, zároveň ho tým skrývame pred ostatnými. S tým musíš prestať.“

Na chvíľu som sa nad tým zamyslel. S nahotou som nemal vôbec žiaden problém. Práve naopak. A hoci nemyslela práve na to, zdalo sa mi to oveľa jednoduchšie a zábavnejšie, ako sa rýpať v traumách z detstva. „A to mi podľa teba zaručí lepšie herecké príležitosti?“

„Verím, že ti to pomôže ukázať vesmíru, že si pripravený prijať to, čo na teba čaká. Že si otvorený prijímaniu darov.“ Trochu sa nahla a zabodla do mňa tie svoje hnedé okále. „Zbúraj tie hradby, Dashiell Buckley. Vynes svoje ja na svetlo sveta. Všetko je to v tebe.“

„No? Tak čo ti povedala?“ dožadovala sa Izzie, keď sme vyrazili na cestu späť do môjho domu v Los Feliz.

Pozeral som na cestu z miesta spolujazdca a zamyslene si šúchal spodnú peru ukazovákom. „Veľa čudných vecí.“

„Vyčistila ten temný mrak energie okolo teba?“

„Nie. Vrela, že to musím urobiť sám.“

„A vysvetlila ti ako?“

„Vraj sa musím obnažiť, aby som sa dostal k svojmu najrýdzejšiemu ja, a otvoriť sa svojej zraniteľnosti.“ Mykol som plecóm. „Zjavne, keď sa vyzlečiem, oslobodím si tým aj svoje srdce či čo.“

„Máš sa vyzliekať? To ti má pomôcť?“ neveriacky sa ma opýtala moja agentka.

„To mi povedala,“ trval som na svojom, hoci som vedel, že to tak celkom nepovedala. „Za domácu úlohu mám doma častejšie chodiť nahý.“

Izzie pokrútila hlavou. „Istotne nespochybňujem Delphinine schopnosti, ale mám pocit, že by sa dalo robiť aj čosi viac.“

„No ja veru neviem čo.“

„Ja áno. Potrebuješ na nejaký čas vypadnúť z Hollywoodu.“

„Ty si fakt myslíš, že mám odísť z mesta?“

„Áno! Potrebuješ zmenu vzduchu, Dash. Tu všetci niečo iba hrajú. Všetko je iba akože – kostýmy, scény a rekvizity. Potrebuješ ísť niekam, kde je to skutočné a autentické, niekam, kde sa budeš cítiť bezpečne. Napríklad v tvojom malom rodnom mestečku v Minnesote.“

„V Michigane.“

„To je jedno,“ iba nad tým mávla rukou, akoby všetko mimo L. A. znamenalo pre ňu to isté. „Ako sa to tam volá?“

„Cherry Tree Harbor.“ Zamyslel som sa nad tým malom mestom na pobreží jazera Michigan, kde som vyrástol. „Chystám sa tam o pár týždňov na bratovu svadbu. Možno by som tam mohol vyraziť o čosi skôr.“

„To je skvelý nápad! Ktorý brat sa ti to ide ženiť? Ten slobodný otecko s dvojčkami, čo sa zabuchol do ich pestúnky?“

Rozosmial som sa. Mám štyroch súrodencov, troch starších bratov a jednu mladšiu sestru. Izzie sa ustavične snažila si o nich všetko zapamätať. „Nie, to je Austin.“

„Tak ten bývalý plavec z námorného SEAL-u, čo si otvoril bar?“ opýtala sa s nádejou. „Ten, čo randí s tou slávnou country speváčkou?“

„Nie, to je zas Xander,“ ozrejmil som jej. „Žení sa Devlin. To je prostredný brat, ten, čo žil v Bostone a zaprisahával sa, že sa nikdy neožení, a potom sa z ničoho nič minulú jeseň potajomky oženil vo Vegas.“

„Ó, áno!“ spomenula si Izzie a ťapla si do volantú. „S tou babou, ktorej rodina vlastní to lyžiarske stredisko.“

„Áno. Cez zimu to tam zrenovovali a rozhodli sa obnoviť svoje manželské sľuby, aby sa na obrade mohla zúčastniť aj rodina.“

„A tvoja mladšia sestra sa volá...“

„Mabel,“ doplnil som. „A študuje na vysokej.“

„Vo Virginii, však?“

„Správne.“ Uznanelivo som na ňu pozrel. „Som ohúrený, že si to pamätáš.“

„O rodine hovoríš celkom často. Musia ti veľmi chýbať.“

„To veru hej,“ pripustil som.

„Tak choď domov, Dash,“ povedala prasto. „Vezmi si mesiac voľna. Vráť sa trochu do detstva. Choď na prechádzku do lesa, medituj, odhod' všetky tie svoje ochranné vrstvy – a tým nemyslím oblečenie. Otvor srdce a vykop to, čo si tam pochoval. Dovoľ si znova cítiť. A ukáž to svetu.“

Tá posledná časť sa mi vôbec nepozdávala. Doma som však nebol už vyše roka a rodina mi skutočne veľmi chýbala. Vždy sme si boli blízki. Mama nám zomrela, keď som mal iba šesť rokov, a otec nás vychovával sám. Nikdy sa znova neoženil a nedávno predal rodinný podnik *Dvaja Buckleyovci – opravy a vylepšenia*. Zdedil ho po svojom otcovi a viedol ho niekoľko desiatok rokov. Podnikal najprv s bratom a potom sa k nemu pripojil Austin. Bez práce, ktorá by ho rozptyľovala, som si oňho trochu začínal robiť starosti. Všetky deti mu odrástli a odsťahovali sa. Možno by nebol zlý nápad vybrať sa domov a jednoducho ho prekvapiť, keď sa len tak sčista-jasna objavím na prahu dverí. Určite sa poteší.

„Dobre,“ súhlasil som a vytiahol som telefón, aby som si kúpil letenky. „Ale, prosím ťa, postaráš sa o to, aby ma pozvali na kasting do filmu Katherine Carollovej? Ak bude treba, ihneď priletím späť. Alebo pošlem videonahrávku. Čo len budú chcieť.“

„Mohla by som sa za teba prihovoriť, to áno. A asi to aj urobím.“

„Ďakujem.“ Otvoril som si aplikáciu leteckej spoločnosti a prehodil som si let na túto sobotu ráno, teda o dva dni. Naspať sa vrátim až o mesiac. Zdalo sa mi to ako dostatočne dlhý čas na to, aby som chodil po dome nahý, prepojal sa so svojím detstvom a starým ja, či čo to bolo treba. Neveril som tomu, že by mi to mohlo pomôcť, ale ak bola nejaká šanca, že Delphine nebola úplný cvok, aspoň niečo preto urobiť môžem. Niekedy mali títo ezoterici aj pravdu.

Zdalo sa mi vtipné, že sa tak veľmi podobala na Ari DeLucu.

Rád by som vedel, ako sa jej teraz darí. Počul som, že po škole odišla do kulinárskeho inštitútu v New Yorku, ale nedávno mi Mabel spomenula, že sa vrátila do *Cherry Tree Harbor* a teraz pracuje u rodičov v bistre. Možno by som ju tam mohol ísť pozrieť.

Melanie Harlow

Určite sa už odvtedy vyrovnala s mojím odmietnutím. Veď ubehlo osem rokov.

Nemohla sa na mňa ešte stále hnevať, alebo áno?

Druhá kapitola
Ari

*Raňajková panvička u Moa
Vyprázané kura na wafli
Citronovo-čučoriedkové palacinky z cmaru
Opečený francúzsky toast s javorovo-kávovým sirupom*

ZAŽÍVALA som pri písaní sobotňajších raňajkových špecialít s kriedou v ruke pri tabuli pred pultom v našom bistre *U Moa*. Napísala som tam dve obľúbené klasiky a dva svoje výtvary. Takto som sa dohodla s rodičmi.

„Unavená?“ opýtala sa ma mama, pripravujúc kávu.

„Trochu.“

„Kedy si išla včera spať?“

„Neskoro,“ odvetila som a zamračila sa, keď som si všimla, že sa moje písmo nepekne zvažuje, akoby bežalo dolu kopcom. Vymazala som všetko a začala odznova. „Xander potreboval v bare pár rúk navyše, tak som sa ponúkla, že ostanem dlhšie. A ráno som vstávala skoro, aby som začala s pečením.“

„Priveľa pracuješ a dostatočne neoddychuješ,“ pokarhala ma mama. „Robím si o teba starosti.“

„Som v pohode,“ znova som zazívala.

„Prečo vlastne potrebuješ dve práce?“

„Zabudla si, že som si nedávno kúpila dom? A v bare dostávam dobré prepitné.“

„Ale takto vôbec nemáš čas na svoj osobný život.“

Odfrkla som si. „Aký osobný život?“

„Veď presne o tom hovorím! Si mladá a krásna, mala by si randiť a zabávať sa. Ak potrebuješ pomôcť s dohadzovaním, môžem...“

„Určite nie!“ rozhodne som ju prerušila a nepekne som na ňu cez plece zazrela. „S nikým ma nedávaj dokopy. Aj tak ich všetkých poznám už od škôlky. Niektorých som v živote videla zjesť príliš veľa šušňov a ostatní zas stále bývajú u mamy v podkroví a vedia hovoriť iba o počítačových hrách. To budem radšej sama.“

Sťažka si povzdychla a mne bolo úplne jasné, ako to vníma.

„Počuj, mami,“ ozvala som sa skôr, než by začala s vymenúvaním všetkých mojich sesterníc a bratrancov, ktorí sú už dávno v chomúte. „Rada by som do letného menu pridala nejaké sezónne ovocie. Skúšala som ovocný *galette* koláč s fantastickými michiganskými jahodami a rebarborou. Tiež mám taký nápad na misu s kozím syrom s čerešňovým džemom a bazalkou...“

„To znie príliš nóbl na naše bistro,“ prerušila ma mama s námietkou. „Ludia sem chodia, lebo to tu poznajú. Vedia, čo môžu očakávať.“

„Ale je to nuda.“

„Ale aj príjemné,“ protirečila mi.

„Minulé leto ste mi dovolili pridať letnú sezónnu ponuku, pamätáš sa? Niektoré jedlá mali celkom úspech.“ Položila som kriedu nabok a oprela sa o pult.

„A je to aj drahé,“ pripomenula mi. „Trvala si na dosť drahých surovinách, a tak sme museli vykalkulovať vyššiu cenu. Otcovi sa to nepáčilo.“

„To mi nikdy nepovedal.“

„Ani by ti to nepovedal, lebo ťa zbožňuje. Bistro *U Moa* je rodinným biznisom DeLucovcov už takmer celé storočie. Nechce, aby bol on ten DeLuca, ktorý tento podnik pochová.“

„Ale veď to ani ja nie, mami. Práve naopak, snažím sa naše podnikanie trochu povzniesť,“ naznačila som to aj rukami.

„Lenže *U Moa* to nikdy nebývalo snobské, Ari. V tom je jeho čaro. S ockom si veľmi vážime tvoje schopnosti,“ ponáhľala sa dodať. „Tešili sme sa najviac na svete, keď si sa vrátila a povedala, že chceš s nami pracovať.“ Otočila sa a vzala mi tvár do dlaní. „Veď napokon, si naše jediné dieťaťko – náš malý zázrak.“

Zagúľala som očami, ale nechala som ju, nech ma palcom hladká po líci ako malú. Moji rodičia si mysleli, že nemôžu mať deti, až som sa im napokon v neskorom veku podarila ja – bolo to pre nich nečakané prekvapenie a dar. Tešila som sa z ich lásky a opatery, naozaj som si to vážila, ale to s tým zázračným dieťaťom sa mi už celkom zunovalo. „Môžeš ma tak prestať volať? Mám dvadsaťštyri.“

„Ja viem, zlatko. Všetci starneme. A nikomu nedôverujeme viac ako tebe. Vieme, že iba ty môžeš prevziať opraty nad bistrom a udržať ho pri živote aj pre ďalšie generácie.“

„Chápem, mami.“

„Nechceli sme, aby ti bolo na príťaž,“ pokračovala, „ale pravdou je, Ari, že v posledných rokoch sa nám až tak veľmi nedarilo. Turizmus je na ústupe, oproti cez ulicu otvorili nejakú raňajkareň, či čo to je. A minulý rok sme vymenili všetko kuchynské vybavenie, do toho ešte stále splácame pôžičku...“ hlas jej zamrel a na čelo jej vystúpili vrásky. „Vôbec nie je jednoduché udržať tento podnik v čiernych číslach.“

Prepadli ma výčitky svedomia, keď som si uvedomila, že zaplatili aj za moje štúdium v kulinárskom inštitúte, ktoré som absolvovala v uplynulých rokoch. Rovnako mi prispeli aj na dom. „Rozumiem,“ prikývla som a pomaly som si zložila ma-

mine ruky z tváre. „Ja vám chcem pomôcť. Iba si myslím, že trošku zariskovať a sem-tam prekvapiť nejakými novinkami by mohol byť dobrý spôsob, ako sem vnieść trochu novej sviežej energie.“

„Akej energie?“ opýtala sa a vzápätí si už kritickým okom skúmavo prezerala moju tvár. Presne tým spôsobom, ktorý si matky vypilujú do dokonalosti počas vašej puberty. „Vyzeráš unavene. Čo keby si si pred večernou šichtou v bare išla poobede na chvíľu ľahnúť a vyspať sa?“

„Možno pôjdem, ale predtým musím ísť vyvenčiť psa pána Buckleyho. Odišiel na víkend mimo mesta, takže musím ísť Fritza aj nakrmiť.“

„Vieš, aké máš kruhy pod očami?“

„Dám si na ne neskôr čajové sáčky.“

„Je skoro pol siedmej. O pol hodinu otvárame. Možno by si si tie sáčky mala dať už teraz.“ Moja mama odjakživa dúfala, že svoju životnú lásku stretnem v jednu sobotu ráno pri pulte v bistre, keď si bude u mňa objednávať raňajky. „Nikdy nevieš, kto sem kedy zavíta.“

„Ale áno, to veru viem. Najprv Gus, potom ten starý frfloš Larry a možno sa k nim pripojí aj Fergus McGee. Všetci majú dávno po sedemdesiatke a rozhodne ich moje kruhy pod očami netrápia. Zaujímá ich iba to, či dostanú teplú kávu.“

Mama nesúhlasne zošpúlila pery a založila si ruky na hrudi.

„Sľubujem, že si poobede na chvíľu zdriemnem,“ zaklamala som. „Choď vyťahnuť otca z kancelárie a vezmi ho už domov, aby ste sa stihli pobaliť na dovolenku. Ja to tu zvládnem.“

Povzdychla si a spustila ruky k bokom. „Asi by som mala ísť a využiť ten čas, aby som pomohla tvojmu otcovi. V poslednom čase sa hýbe veľmi pomaly.“

Začínala som si o ocka robiť starosti. Hoci ma rodiča celkom často doháňali k šialenstvu, milovala som ich najviac na svete. Sú to láskaví, štedrý ľudia a v našom mestečku ich má

každý rád. Nečudo, veruže som nepoznala láskavejšiu osobu, než bola moja mama. A k tomu ešte mala aj úžasnú pamäť. Vždy vedela, kto sa ako volá, dokonca poznala aj obľúbené jedlá našich zákazníkov a nikdy sa nezabudla opýtať na chorú babku či domáceho miláčika. A aj sa za nich potom pomodlila, ak bolo treba. To vďaka nej sa všetci cítili *U Moe* takí vítaní, vytvárala tu rodinnú atmosféru. A neúnavne pracovala na tom, aby udržala podnik pri živote.

S ockom ma spájalo výnimočné puto. To on ma naučil, ako uvariť špagety s mäsovými guľôčkami a omáčkou podľa rodinného receptu DeLucovcov – bolo to úplne prvé jedlo, ktoré som kedy uvarila. Vysvetlil mi svoju filozofiu, prečo je varenie také dôležité. *Jedlo je láska*, hovorieval zakaždým. *Jedlo predstavuje rodinu a priateľov, tradície a oslavy. Jedlo dodáva životu chuť!* Keď som sa rozhodla ísť v jeho šľapajach a stať sa šéfkuchárkou, od radosti sa rozplakal. Vedela som, že sa na mňa spolieha, že budem ďalej zachovávať dedičstvo DeLucovcov, a bola som na to aj patrične hrdá. Iba by som si priala trochu viac voľnosti, aby som doň mohla vniešť aj čosi zo seba.

Lenže tradícia znamenala pre moju rodinu všetko. A pre mňa bola zas všetkým rodina.

„Priveľa pracuje,“ zhodnotila som a pozrela sa smerom do kancelárie, kde sedel otec pri písacom stolíku a stoličku mal úplne uspôsobenú chrbtici. V kuchyni prestal pracovať pred piatimi rokmi, pretože už nevládal stáť na nohách. Neskôr ho začal trápiť chrbát. V rodine sme mali dedičné problémy so srdcom, ale DeLucovci bývali notoricky známi tým, že chodiť k doktorom sa im veľmi nechcelo.

Mama sa zasmiala. „To hovorí tá pravá, čo ťahá dve práce, však?“

„Mami, otec už bude mať sedemdesiat. To nie je to isté. Mal by skôr pomýšľať na úplný dôchodok.“

„Aj naň pôjde, len čo si bude istý, že si pripravená to tu prevziať,“ povedala mi mama. „Nechce ťa tým teraz zaťažovať. Sotva som ho prehovorila, aby sme išli na tú dovolenku.“

„Idem ho hneď vykopnúť z kanclu,“ oznámila som jej a zamierila som tým smerom. Pristúpila som k otvoreným dverám a zaklopala som.

Otočil sa na stoličke s kolieskami a na tvári sa mu rozhostil širokánsky úsmev. „Ahoj, anjelik. Práve som na teba myslel.“

„Na mňa?“ Oprela som sa o zárubňu dverí a všimla si, že pod hnedými očami má obrovské kruhy. Prešedivené vlasy mal prehodené tak, aby zakryl ich rednutie.

„Premýšľal som nad tým, ako sme spolu chodievali do bistra skoro ráno ešte pred brieždením a piekli sme sušienky,“ prehodil. „Ty si stála na svojej maličkaj stoličke a tými malými rúčkami si hnetla cesto.“

Usmiala som sa pri tej spomienke. „Ale veľmi dlho som to robiť nemohla, lebo si nechcel, aby sa cesto roztopilo. Pamätám sa, že si predtým, než sme išli zarábať cesto, dával maslo do mrazničky.“

„To je to tajomstvo,“ vyhlásil a žmurkol na mňa. „Čo si potrebovala?“

„Chcela som ti povedať, aby si šiel domov a zbalil si veci na dovolenku.“

Zachechtal sa. „Si presne ako tvoja mama. Hovoriš mi, čo mám robiť.“

„To preto, že my dve vieme, čo je pre teba najlepšie,“ vysvetlila som mu, chytila ho za ramená a pomohla mu postaviť sa na nohy. Neušlo mi, ako sa od bolesti mykol, keď sa narovnal. Ani to, že jeho zvyčajne olivová pokožka pôsobila dnes o čosi bledšie. „Choď domov, oci. Čaká ťa slnko a zábava.“

Nepohol sa však, namiesto toho ma schytil do náručia a začal sa so mnou krútiť v tanci, hmkajúc mi pri tom do ucha melódiu piesne *It Had To Be You*.

Romanca ako z filmu

„Ocko,“ smiala som sa. „Čo to robíš?“

„Tancujem so svojim malým dievčatkom.“

Usmievala som sa a pomaly ho smerovala k dverám. „Je čas ísť. Zdvihni kotvy.“

„Dobre, dobre.“ Pustil ma z náručia. „Si si istá, že to tu zvládneš?“

„Áno, ocko. Bistro *U Moa* dokáže prežiť desať dní bez Moa.“ Chytila som ho okolo pliec a nasmerovala ho preč z kancelárie. „A teraz už naozaj choď.“

Keď sa rodičia konečne pobrali preč, vybrala som sa na toaletu a umyla si ruky od kriedy. V zrkadle som zbadala ženu v reštauračnej rovnošate a spomenula som si na časy, keď nosievala biely šéfkuchársky rondon. Neúnavne sa starala, aby bol vždy dokonale čistý a snehobiely. A napokon ho hodila do kontajnera v New Yorku spolu so svojim pokoreným duchom, zlomeným srdcom a zmarenými snami.

Utrela som si ruky a presvedčila sa, či na dámskych toaletách nechýba toaletný papier, mydlo a papierové utierky. Potom som zaklopala na dvere pánskych toaliet a aj tam som to skontrolovala. Cestou k pultu som sa uistila, že je na každom stole sirup, kečup, horčica, uhorková omáčka, soľ, korenie a v zásobníku dostatok papierových obrúskov. Keď som to dokončila, zapozerala som sa na zarámované fotografie na stene – boli tam čiernobiele snímky známych osobností a mojich vysmiatych starých rodičov, ktorí v päťdesiatych rokoch otvorili toto bistro. Vynímali sa tu hlavne podpísané fotografie tvári celebrit, ktoré sa sem za posledné roky prišli najesť.

Jedna z tých fotografií ma pútala o čosi viac. Bolo to tak odjakživa.

Dashiel Buckley, hviezda zo seriálu *Malibu Splash*.

Napriek tomu, že ešte pred chvíľou ma premočila melanchólia, teraz som sa spokojne zasmiala nad fúzmi, rohmi a ostrou

briadkou, ktoré som mu prikreslila na tú jeho peknú tváričku čiernou fixkou.

Zaslúžil si to. Nikto by nemal vyzeráť tak dobre.

Snímka bola čiernobiela, takže ste pri pohľade na ňu nevedeli oceniť skutočnú indigovomodrú farbu jeho očí ani zlatistý odtieň jeho pokožky, a keďže zachytávala iba tvár, nemohli ste na nej ani obdivovať jeho dobronzovalý opálený hrudník, ani vypracované brucho. Tým všetkým sa však dalo dosýta pokochať v každej jednej epizóde seriálu *Malibu Splash*. Potom som si pozrela všetky časti. Niekoľkokrát.

Nikdy som sa však s tým nikomu nepriznala. Ešte stále som naňho mala ťažké srdce za to, že ma odmietol v tú noc, keď som si konečne priznala, že som doňho už dlho zabuchnutá a rozhodla sa, že nastal správny čas a tá noc bude pre mňa míľnikom...

Prepadla som ho celkom samého a ponúkla mu svoje panenstvo. Trvala som na tom, že si ho musí vziať. V tej chvíli si aj on konečne uvedomil, že sa do mňa celkom zbláznil. Bolo nám úplne jedno, že sa sťahuje do L. A., aby sa stal hercom, a ja som iba tínedžerka a brigádujem ako čašníčka... záležalo len na našej večnej láske.

Isteže to takto vôbec nebolo.

Teda, prvá a druhá časť sa odohrala presne tak, ako som si predstavovala. Bola sobota večer a ja som spala v dome u Buckleyovcov, čo nebolo vôbec nezvyčajné. Čakala som, až všetci zhasnú svetlá a dom utíchne. Počkala som, kým Mabel nezaspala a Dash sa nevrátil zo šichty za barom v *Pier Inn*. Na telefóne som zbadala čas 2:22. Brala som to ako šťastné znamenie.

Potom som sa s búšiacim srdcom opatrne vykradla z Mabelinej izby a po špičkách som prešla cez chodbu. Otvorila som dvere Dashovej spálne a nasmelo podišla k spiacej postave v dolnej časti poschodovej posteli. (Na hornej posteli spával Devlin, ale v tú noc tam nebol.)

„Dash,“ zašepkala som.

Nezobudil sa hneď. Moje oči si postupne privykali na tmu, a tak som čoskoro zbadala, že spí bez trička a prikrývku mal vytiahnutú iba po pás. Pohľad na jeho obnažený hrudník ma vzrušil a v tej chvíli som si predstavovala, že ho o chvíľu pocítim na svojej hrudi.

„Dash,“ posadila som sa na kraj postele a váhavo som sa dotkla jeho bicepsu. Pokožku mal hladkú a teplú.

„Ha?“ Otvoril oči a niekoľkokrát zažmurkal. „Ari?“

„Áno.“ Pozbierala som všetky zvyšky odvahy, naklonila som sa k nemu a pritlačila svoje pery na jeho.

Najprv mi bozk opätovoľ. Odprisahala by som na svoj život, že áno. Posmelená tým, že pootvoril ústa, a hnaná neskonanou túžbou zamilovaného srdca som odhrnula prikrývku a vklzla k nemu. Nesmelo som položila ruku na jeho horúce tvrdé brucho a sklzla nižšie ku gume na jeho...

„Ježiš!“ chvatne sa odo mňa odtiahol, ale keďže to nebola veľká posteľ, nedostal sa ďalej a spadol. Rýchlo sa postavil, schmatol vankúš a pridržal si ho pred rozkrokom. Zúriivo na mňa pošepky vybafol: „Doriti, čo tu robíš?“

„Chcela som byť s tebou sama.“

„Prečo?“

Zhlboka som sa nadýchla. Chystala som sa povedať mu to najdôležitejšie: „Chcem ti niečo dať.“

Odmlčal sa. „A to?“

„Seba.“ Klakla som si a nadvihla tričko, v ktorom som spávala, nad hlavu. Srdce mi v hrudi splašene bilo – nikdy predtým som si pred žiadnym chalanom tričko nevyzliekla. „Chcem, aby si bol môj prvý.“

„Och, božemôj. Toto sa mi iba sníva.“ Bez toho, aby sa na mňa čo i len pozrel, sa načiahol po moje tričko a hodil mi ho späť na posteľ. „Rýchlo si to obleč a choď preč.“

„Ale nechceš, aby...“

„Nie! Ari, počúvaj ma.“ Odvrátil sa odo mňa smerom k stene, akoby sa nechcel pozeráť na moje prsia. Akoby som bola nejaká príšera, na ktorú sa neznesie ani pozrieť. „Nechcem ťa... takto.“

„Ale veď si mi bozk opätovoľ.“

„To bol omyl. Ja som... bol zmätený,“ dodal. „Si mi ako mladšia sestra.“

Pokorená som si tričko pretiahla cez hlavu naspäť.

„Ani ty to naozaj nechceš, ver mi,“ pokračoval a odrazu horovil akosi nadradene a blahosklonne. „Som starší a skúsenejší. Jedného dňa by si to oľutovala.“

„Vôbec nič o mne nevieš,“ vyhrkla som ponížená so slzami na lícach. Musel predsa vedieť, že po ňom už niekoľko rokov doslova prahnem. Chodievala som na každý jeho futbalový zápas, uchvátené som ho sledovala z hľadiska počas každej divadelnej hry, v ktorej vystupoval, nalievala som mu kávu pri pulte v našom bistre a zakaždým, keď sa na mňa usmial a požiadal ma, aby som mu ešte doliala, mi srdce išlo vyskočiť z hrude. O tej noci som snívala celú večnosť a on ju šmahom ruky zničil.

Na toto poníženie nikdy len tak nezabudnem.

„Nenávidím ťa!“ vyhrkla som impulzívne, pretože som ho milovala tak veľmi, až to bolelo.

Napokon sa otočil a sledoval ma, ako zliezam z postele. „No tak, zabudnime na to. Nikto sa o tom nemusí dozvedieť. Môžeme byť naďalej priatelia, dobre?“

Ale ja som sa už v tej chvíli náhlila z jeho izby, vybehla som cez chodbu smerom k Mabelinej izbe. Vošla som dnu, vliezla do postele a potichu som nariekala do vankúša.

Nemiloval ma. Nechcel ma. Nebola som preňho dostatočne pekná či sexi alebo ma považoval za primladú. Pozeral sa na mňa ako na mladšiu sestru a to sa nikdy nezmení. Prečo som sa vôbec nádejala, že by to mohlo byť inak? Prečo moje

srdce po ňom tak veľmi túžilo? A prečo to muselo tak hrozne bolieť?

Skutočne som ho nenávidela. Bola som rozhodnutá nenávidieť ho už naveky vekov.

Dobre, fajn – tá nenávisť vychádzala z urazenej pýchy, ale majte trochu zľutovania, veď som mala vtedy iba šesťnásť. Prežívala som to prehnane emotívne, pretože som do Dashie-la Buckleyho bola zamilovaná už od dvanástich. Potrebovala som ho nenávidieť, aby som sa z toho dostala.

A tak som sa vtedy naučila dokonale zagúľať očami zakaždým, keď niekto spomenul jeho meno. Ak sme sa ocitli v jednej miestnosti, vrhala som naňho vražedné pohľady. Keď sa mi snažil prihovoriť, okato som ho ignorovala a iba som si pohrdavo nahlas odfrkla. Keď však o niekoľko mesiacov odišiel do Kalifornie, celú noc som preplakala.

Isteže, teraz po ôsmich rokoch som si uvedomovala, že Dash urobil správnu vec, keď ma odmietol. Napriek tomu ma jeho odmietnutie stále trochu bolelo a cítila som sa hlúpo zakaždým, keď prišiel domov na návštevu. Teraz som sa však už na to vedela pozrieť aj jeho optikou.

Niežeby som sa mu s tým niekedy priznala.

Napokon, veď sa z neho stala veľká hollywoodska hviezda. Mal milióny zbožňujúcich fanúšičiek. Internet bol plný jeho fotografií a jeho meno sa spájalo s tými najvychytenejšími slávnymi kráskami. Nepotreboval ma. Nemusela som ho mať rada.

Ani som nemala.

Teda nie veľmi.

Znova som sa pozrela na jeho dokonalý úsmev na stene a zarazilo ma, že aj teraz sa moje srdce pri tom pohľade zatrepotalo tak ako kedysi. Žiaden chlap sa mu nevyrovnal. Nikdy som k nikomu inému nič podobné necítila.

Možno by som mala pohľadať tú fixku a začierniť mu zopár zubov.

O pol piatej poobede som sa vybrala k Buckleyovcom. Nikdy som neklopala, odkedy mi rodičia pred dvadsiatimi rokmi dovolili prejsť tých pár metrov za roh celkom samej.

Tento dom som odjakživa milovala, pretože to v ňom žilo. Bola som jedináčik a Mabel mala štyroch starších bratov. Pani Buckleyová zomrela, keď mala Mabel iba tri roky a moja mama sa jej takpovediac stala druhou mamou. Pán Buckley sa ku mne vždy správal úžasne. Dokonca aj teraz mi pomohol s maľovaním a tesárskymi prácami na mojom novom dome. Preto, keď ma požiadal, či sa na pár dní, kým bude mimo mesta, postarám o jeho psa, kríženca nemeckého a austrálskeho ovčiaka, s radosťou som na to pristala. Dal mi kľúč, ale aj keby nie, presne som vedela, pod ktorým akože kameňom má schovaný náhradný. Nachádzal sa hneď vedľa záhona ruží na ľavej strane terasy.

Odomkla som a vošla som zozadu do kuchyne. Zabuchla som za sebou dvere. Všade bolo ticho a prítmie, miestnosť osvetľovalo iba svetlo nad sporákom. Zacítila som zrelé banány. Fritz sa zvyčajne okamžite prihnal, keď začul buchnutie dverí, no teraz som ho nikde nevidela. Práve keď som sa chystala vyzuť si tenisky, spoza rohu sa vynoril Dashiell Buckley.

A úplne nahý!

Husté vlnité vlasy mal vlhké, akoby práve vyšiel zo sprchy. Na okamih som zostala úplne paralyzovaná s jednou nohou nad zobutou teniskou. Očami som žiadostivo zablúdila priamo k jeho rozkroku. Keď ma zbadal, rýchlo sa otočil.

„Ježiš!“ vykrikol a odvrátil sa odo mňa. Teraz stál zadkom ku mne a to bol veru bohovský pohľad. „Ari?“

„Prepáč!“ zajačala som a snažila sa znova si natiahnuť tenisku, poskakujúc na jednej nohe. „Neviedla som, že tu niekto je. Prišla som iba vyvenčiť psa.“

Ten už pobehoval vedľa Dasha a zmätene prechádzal pohľadom medzi nami. Dychčal a jazyk mu visel z papule.

Úplne ťa chápem, Fritz.

Dash schmatol utierku z kredenca a otočil sa tvárou ku mne, držiac pred sebou kus látky ako toreador svoj plášť. „Ja som nikomu neoznámil, že sa chystám prísť domov. Počkaj, len na seba niečo natiahnem a...“

„Vlastne už meškám do práce. Takže pôjdem.“ Napokon sa mi konečne podarilo obuť, prudko som otvorila dvere a s rozviazanými šnúrkami na teniskách som bežala späť k autu.

Posadila som sa do svojho starého úbohého auta a pri zavíraní som poriadne tresla dverami. Krčovito som zovrela volant oboma rukami a potom sa oň oprela čelom. Pulz sa mi ešte stále neupokojil.

Čo tam, preboha, robíš?

Doriti, vyzerá úžasne.

Tá tvár a tie široké ramená. Brucho a dlhý, veľký...

Nie, na to rozhodne ani nepomysli.

Naštartovala som a vycúvala z príjazdovej cesty. Prudko som vyrazila vpred, až zaškrípali pneumatiky. Zavolala som Mabel.

„Prosím?“

„Nik mi nepovedal, že Dash bude doma!“ zhúkla som na ňu.

„Čože?“

„Práve som išla vyvenčiť vášho psa, tvoj otec ma o to požiadal, a stretla som u vás doma Dasha!“

„To nie je možné. Je predsa v L. A.“

„Veď ti hovorím, že je doma.“ Trikrát som buchla po volante. „Práve som ho videla nahého v kuchyni.“

„Čo?!“ zajačala.

„Vošla som dnu ako vždy a on odrazu vyšiel spoza rohu, tak ako ho Pán Boh stvoril!“

„Prečo sa, preboha, producíroval po kuchyni nahý?“

„Ako to mám vedieť, Mabel? Nezdržala som sa tak dlho, aby som sa na to opýtala!“ Cítila som, ako mi pod čiernymi legínami a tričkom *Pub u Buckleyho* vystúpil pot.

„Si si naozaj istá, že to bol Dash?“

„Mabel, prosím ťa!“

Rozosmiala sa. „Jemu to bolo asi celkom jedno. Veď v *Mali-bu Splash* sa prakticky ani neobliekal.“

„Ale mne to veru jedno nebolo.“ Oči som upierala na cestu pred sebou, no nevidela som semafor ani iné dopravné značenie. Ešte stále sa mi v hlave premietalo to, čo som práve videla: nahá pokožka, svaly a ten jeho veľký...

Keby mi fungovala klíma, tak ju zapnem, takže som iba pootvorila okno.

„Stále sa naňho hneváš?“

Mabel som sa neskôr priznala so svojím zmareným pokusom zviať ho. Nedokázala som to pred ňou utajiť. „Áno. Vlastne nie. Ja neviem. Práve teraz mi to veľmi nemyslí.“

„Vieš, že som na tvojej strane, Ari. To je jasné, ale nepáči sa mi, že moja najlepšia kamoška nedokáže byť v jednej miestnosti s mojím bratom.“

„Isteže dokážem, iba nie vtedy, keď je pri tom nahý!“

„To máš pravdu.“

„Nemal ani len tú slušnosť, aby hneď odišiel z kuchyne! Iba tam stál a zakryl si prirodzenie utierkou, akoby to bol figový list!“

„Otrásné. Mrzí ma, že si to musela zažiť.“

„Neboj, prežijem to.“ Pulz sa mi konečne začal upokojovať. „Ani tvoj otec zjavne nevedel, že príde.“

„Asi ho chcel Dash prekvapiť.“

Romanca ako z filmu

„Tak u mňa mu to teda vyšlo.“ Zabočila som na hlavnú a z auta sa ozval kvílivý zvuk. „Vieš, ako ma vystrašil?“

Mabel sa smiala. „Som zvedavá, či dnes večer príde do Xanderovho baru. Máš večer šichtu?“

„Hej.“ Predstavila som si, ako tam Dash vojde a hneď sa mi z toho rozbúšilo srdce.

„Dúfajme, že ak príde, tak sa predtým aj oblečie.“

„Tak to by mal,“ vyhrkla som, mysliac na jeho obnaženú mužnosť. „To by veru radšej mal.“